

Стеф. Такъв Ангелъ като тебе да ся укорява?!

Марія. Мама неказва това отъ зло сърдце.

Стеф. Да ся злослови една такава жена, която отъ петъ недѣлы насамъ съ рѣкодѣліе-то си храни майкѣ и дѣте!

Марія. Стефане! тыя недѣлы сѣ были за мене най честити.

VI. ЯВЛЕНІЕ.

Каша. (носи кафе) Иванчо (сѣ симитъ въ рѣцѣ) и прѣдишни-тѣ.

Каша. Ето кафе-то!

Майка. Ехъ! хвала Богу, че стигна вече!

Каша. (подава кафе-то съ чашѣ-тѣ на бабичѣ-тѣ) Заповѣдай!

Иванчо. (дотърча) Добро іутро, тате, я вижъ какъвъ бѣлъ симитецъ.

Стеф. Благодари ли майкѣ си за него?

Иванчо. Не съмъ. —

Стеф. (подигна го, донесе го прѣдъ Маріѣ и каза съ задавенъ гласъ) о! благодари ѣ сыне, благодари ѣ!

Иванчо. Благодарѣ ти майчице мила!

Марія. (зе и цѣлуна дѣте-то) Защо правишь това Стефане? Имали пò-сладко нѣщо за една майкѣ отъ да глѣда чедо-то си да държи въ рѣцѣ хлѣбъ, когото ѣ тя съ работѣ-тѣ си заслужила?

Майка. Какво ѣ пакъ това? това не ѣ моята чаша!

Каша. (глѣда смѣтено на Маріѣ).

Майка. Стефане! ты знаешъ че азъ вече отъ десетъ години на самъ секога си пѣѣ изъ гладѣ-тѣ чашѣ, която ми донесе здравко изъ Віенѣ, а пакъ сега защо сѣ ми донели такава дебелѣ?